

Henstand med Sagens Foretagelse, saa snart det stiller sig som overvejende sandsynligt, at en eller anden Omstændighed vil være til Hinder for Sagens Behandling netop paa den Dag, til hvilken den er ansat. Hellere end at lade Sagen komme for og alle vedkommende møde til ingen Nytte blot for at høre et Udsættelsesdekret afsagt; maa da den trufne Bestemmelse forandres og Sagens Forhandling udskydes i nogle Dage, i hvilken Tid Hindringerne ofte ville kunne hæves. Med Nutidens Kommunikationsmidler vil det næsten altid være muligt at give samtlige vedkommende saa betimelig Underretning om den forandrede Bestemmelse, at de kunne undgaa at møde forgæves (jfr. § 81). Retten maa til dette Øjemed have en aldeles diskretionær Myndighed til, naar den enten af sig selv eller ifølge indløbne Oplysninger fra Parter, Vidner eller andre forudser, at Sagens Forhandling vil møde Hindringer, at kunne ansætte den til en anden Dag, uden at Parterne høres herover eller andre Formaliteter iagttages. Men naturligvis vil det stride imod Parternes Ret, om den af egen Magtfuldkommenhed paa denne formløse og ukontrollerede Maade udskød Sagens Forhandling længere end en kort Tid. Man har dog ikke fundet det nødvendigt at optage den udtrykkelige Grænse af een Uge, som det tidligere Forslag satte.

§ 55.

Medens § 54 handler om Berømmelse og Udsættelse af den enkelte Sag, indeholder § 55 nogle nødvendige Regler om Rettens Myndighed til at afsige berammede saavel som til at afbryde og udsætte allerede begyndte Retsmøder. Følgen heraf er naturligvis, at alle de Sager eller Forretninger, som i Retsmødet skulde besør- ges, maa henlægges i en anden Tid.

§§ 56 og 57

indeholde den almindelige Grundsætning, at alle Retsmøder i civile Sager ere offentlige. Den Undtagelse, der i § 56 gøres herfra, er selvfølgelig; lignende Undtagelser gøres overalt. Det er i § 56 helt overladt Rettens Formand at bestemme, hvorvidt der skal tilstedes enkelte Personer foruden Parterne og disses Rettergangsfuldsmægtige (jfr. Bemærkning til § 44) Adgang til et Retsmøde, der holdes for lukkede Døre. Den særlige Beføjelse, som det tidligere Forslags § 76 hjemlede Parterne til at medtage tre andre Personer, er ikke optaget, fordi den ikke ses at have

nogen tilstrækkelig Grund og let kunde misbruges.

At Rettens Beslutning om at lade Dørene lukke, ikke kan gøres til Genstand for Klage for højere Ret, stemmer med, hvad der maa anses for gældende Ret, ifølge hvilken ubeføjet Udelukkelse af Offentligheden i alt Fald ikke kan antages at være Annullationsgrund; Reglen stemmer derhos med, hvad der overhovedet er Ud-kastets Tanke, nemlig saa vidt muligt at afskære Klage til højere Ret med deraf følgende Besvær og Forhaling, hvor saadan ikke behøves til den materielle Rets Beskyttelse. Skulde en enkelt Dommer finde paa jævnlig uden Grund at lade Dørene lukke, vil en lejlighedsvis misbilligende Udtalelse af Overretten sikkert være tilstrækkelig til at gøre Ende derpaa.

Retternes Voteringer ere ikke offentlige, jfr. § 100, 2det Stykke.

§§ 58 og 59.

Disse Bestemmelser fandtes ikke i det tidligere Forslag.

Bestemmelserne i § 58 ere optagne efter det i den ny norske Straffeprocesslovs § 116 givne Forbillede og aabenbart hensigtsmæssige.

Reglen i § 59 giver for det første et naturligt Supplement til Reglerne i § 149, jfr. § 148, men vil i øvrigt ogsaa kunne anvendes, hvor det i og for sig lod sig gøre at samle det hele Bevismateriale ved Rettens Sæde, men det dermed forbundne Besvær vilde være uforholdsmæssigt i Sammenligning med at sætte Retten uden for det almindelige Tingsted; med denne Paragraf kan sammenholdes § 12, 2det Stykke, i Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning.

§ 60.

Naar det i 2det Stykke udtrykkelig er bestemt, at ogsaa Fogedret og Skifteret skal kunne udøve Rettergangspolitiet, er dette naturlig begrundet derved, at netop disse Retter efter den særlige Maade, hvorpaa de træde i Forhold til Publikum, ere mere udsatte end andre Retter. Naar de ikke for Tiden have saadan Beføjelse, er dette i Virkeligheden en Anomali, fremkommen som en ren formel Konsekvens af, at disse Retter i øvrigt ikke kunne afsige eksigible Dekreter.

Den i det tidligere Forslags § 81 indeholdte Bestemmelse om, at en Straffekendelse i Medfør af nærværende Paragraf skulde være upaaankelig, har man fundet